

PDF hosted at the Radboud Repository of the Radboud University Nijmegen

The following full text is a publisher's version.

For additional information about this publication click this link.

<http://hdl.handle.net/2066/68961>

Please be advised that this information was generated on 2019-10-21 and may be subject to change.

ETHIEK

Ach, zo'n steekpartijtje

Ik ken veel ontzettend aardige mensen die zich bekommeren om medemensen met aanhoudende psychische problemen. Ze zijn sociaalpsychiatrisch verpleegkundige, psycholoog of psychiater, of ook hoogleraar of junioronderzoeker op het gebied van burgerschap van mensen met psychische problemen. Soms trouwens, vreemd genoeg, psychiatrische problemen genoemd. Deze mensen zijn oprecht bevlogen en ze doen fantastisch werk. Eigenlijk moet je het complete personeel van de Regionale Instelling voor Beschermende Woonvormen Nijmegen-Rivierenland (RIBW) tot hen rekenen. Ik begeleid al een jaar of tien hun commissie ethiek, dus ik ken ze wel een beetje. Maar ook wetenschappers als Doortje Kal en Andries Baart horen daarbij.

Het is duidelijk dat mensen met psychische problemen niet allemaal hetzelfde zijn. Je hebt er die lijden, het leven moeilijk aankunnen en geen vlieg kwaad doen. Voorbeelden te over in de RIBW, maar kijk om je heen en je ziet er ook genoeg. Op straat of in je eigen kennissenkring. Daarnaast heb je mensen die lijden en het

leven moeilijk aankunnen maar die bovendien af en toe medemensen naar het leven staan. Denk aan Bilal B., de schizofrene jongen die ruim een half jaar geleden in Amsterdam-Slotervaart twee politiemensen met een mes te lijf ging.

In de geschriften van de bekommerden lees ik niets over deze tweede groep. Alle mensen met psychische pro-

blemen in het overigens prachtige boek Kwartiermaken van Kal zijn ontroerende, sneue, maar ook scherpziende mensen. Zoals Jan die zo graag 'lid van de wereld' wil zijn. Of die andere GGz-cliënte die 'gewone mensen' benijdt omdat hun leven 'versierd met een doel' lijkt te zijn. En de wereld van 'gewone mensen', u en ik dus, aan de andere kant van een kloof, discrimineert hen meedogenloos, met de wreedheid van pestende schoolkinderen.

Niets over mensen als Bilal B. 'Ssst, niks zeggen hoor, dan verdwijnt het probleem vanzelf', lijkt de gedachte. En ook: 'Deze mensen zijn zo beschadigd, dat het voor de hand ligt dat ze af en toe zelf schade aanrichten. Laten we het onderscheid tussen de twee groepen vooral over het hoofd zien en met de mantel der liefde bedekken. Want alleen liefde helpt.' Liefdevolle aandacht, stokpaardje van Baart, zal alle wonden helen en nieuwe voorkomen.

Maar ik houd wel van Jan, en niet van Bilal. En u?

Carla Bal